

Hagar Peeters
Loper van licht

2009

Stichting Uitgeverij XL
Den Haag

In de woestijn

Te brutaal bevonden ben ik
een eeuwigheid geleden
verbannen naar de woestijn
en hier

– zie je dat Arabisch ros
dat paard van ijzerdraad
die loeiende Guernica?
Dat ben ik.

Dwarrelt het zand
dat onder mijn voeten opstuift
en wanneer ik voorbij ga
je het zicht beneemt
voor je ogen neer,
dan ben ik er niet meer.

De dromedaris vouwt zich
wervel voor wervel uit
komt schokkend overeind en deint
gewrichtsgewijs uit zicht.

Een zwarte zon
komt op boven mijn oog.
Deze ontscherpte lens maakt zeker

alles gezichtsbedrog.

Stram strekt niets zich nog
volledig maar blijft voor het verste
punt is bereikt een paar tellen achter
tot de karavaan van ledematen
klaar is om de tocht te aanvaarden.

Het gehoorde is uit het oor verdreven
doolt door de uiterste gangen van het gewelf
en vloeit in echo's van geheugen uit.

Daar vliegt het als een vogel, te hoog
om het slaan van de vleugels
te vernemen, maar wervelgeluiden
en tegensputterende wind
vinden nog weerklank, ergens.

Dan vervlakt de tast
alsof de levende een dode werd
die ik streef
neerleg aan een stronk
die nog geen greintje schaduw werpt.

Zo ver het oog reikt –
een kind, een schrei en niets dan deze woestenij.

De uitwijzing

Ze wezen me uit met de beste intenties,
beweerden: met goddelijk goedvinden
plantten wij jou hier in ons huis.

Je bevalling was aanleiding
tot zoveel jaarlijksheid erna
maar nog geen reden
tot je toelating in ons diepst bestaan.

Wij zijn alleen, zo eenzelve als een helft
die de andere nooit heeft gekend.
Onmiddellijk na halvering groeide de bast weer
om ons vruchtvlees heen.

Wij zijn compleet, dus waarin vergezel je ons?

Je maakte ons deelgenoot
van goede bedoelingen
een onbestemde overvloed
nageslacht.

Maar enkel het feit dat jij zoveel tijd
na die bijzondere eenmaligheid
waarop dit alles berust, nog steeds bestaat,
is niet genoeg. Was het een oogopslag?
Zomaar een woord? Waarmee heb je jezelf gezegd
dat je zonder verdere plichtpleging

aanvaard bent tot onze dood
met een gebaar dat zichzelf heeft voorgezegd?

Ga weg.

In de naam

Hagar is mijn naam
die voor vluchteling of vreemdeling staat
al is het nooit zeker hoe ik heet.

In de rook van je sigaret kringelen alle gestalten
die je niet geworden bent maar wel bent
naar het plafond en op muren
werpen zij schaduwen,
de talenten waarmee je nooit naar buiten trad.

Die sluier van rook is ook
aaneenschakeling van schouders
van alle voorouders die zichzelf
aan je doorgaven. Je ging gebukt
onder hun donatie.

Wij brengen een toast uit aan tafel
op alles dat ons ontglipt. Rook omsluit ons
volledig. Nu is de wereld verstikt.

Rook, dat zijn handen
die je naar hoogten torsen
vanwaar bijna alles draaglijk is.
Kijk maar naar me:
er zijn vele schakeringen Hagar.

Zoals Ayaan
de dochter van Hirsi
– die te boek staat als de zoon van Magan, vrijwel
zeker een kind van Isse
naar alle waarschijnlijkheid de zoon van Guleid
in opperste vermoedelijkheid de zoon van Ali
haast zonder twijfel de zoon van Wai'ays
die de zoon was van Muhammad, althans volgens
overlevering,
van Ah, van Umar,
een Darod, een Macherten,
een Osman Mahamud, een Magan
van het geslacht Osman –
die nu is verdreven.

Tot de oorsprong van de allereerste eisprong
tot stammen en vlakten
kampen en geslachten, vorsten en clans
ten verste voeren wij terug.

Al die van een enkele aartsvader afstammende
om het leven te behouden doordrammende
Rubentieten als Chanokieten, Palluïeten, Chesro-
nieten
Karmieten, of Nemuëlieten, Jaminieten, Jakinieten,
Zarchieten
amper uit elkaar te houden.

Of de Datan en Abiram, Saulieten; de geslachten
der Simeonieten
op hun beurt weer Israëlieten.

Selanieten, Parsieten, Zarchieten, Chamulieten
Tolaïeten, Punieten, Jasubieten, Simronieten
Semidaïeten, Cheferieten – misschien niet overduidelijk
maar wel degelijk verschillend
van Satalchieten, Bakreten, Tachanieten, Eranieten.

Vergeet niet de Sefonieten, Chaggieten, Sunieten,
Oznieten – niet te stuiten.
De Erieten, Arodieten en Arelieten – de onbesuisden.
Makirieten, Gileadieten, Iëzrieten, Chelekieten
(ze kropen uit gaten en kieren).

Balieten, Asbelieten, Achiramieten, Sufamieten
voor de buitenstaander
als twee druppels water
de Jimna, de Jiswieten, Beriïeten,
eigengereid op hun heel eigen wijze
zoals ook de Gersonieten, Kehatieten, Merarieten
Libnieten, Chebronieten, Machlieten.

Daartoe niet eens gerekend de nakomelingen van
Ismaël

genoemd naar hun afstamming
naar hun dorpen en hun tentenkampen
twaalf vorsten naar hun volksstammen.

En zij woonden van Chawila tot Sur
ten oosten van Egypte
in de richting van Assur.

Hij hield woord.
Aartsvader Abrahams nageslacht werd groot.

Ieten
ismen
ikken.

Zo ongeveer ging het.